

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 10**, se sídlem Vršovická 1429/68, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, č. j. 14 A 32/2019 – 20,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2019, č. j. 14 A 32/2019 – 20, **se zrušuje.**
- II. Řízení o žalobě **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, který podle jeho tvrzení v zákonné lhůtě nevydal meritorní rozhodnutí o přestupku v řízení vedeném pod sp. zn. SZ P10-109275/2017. Rozsudkem ze dne 26. 6. 2019, č. j. 14 A 32/2019 – 20, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) podanou žalobu zamítl.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní namítal, že městský soud nebyl nadán pravomocí ve věci meritorně rozhodnout, neboť stěžovatel vzal žalobu zpět dříve, než byl napadený rozsudek vydán. Žalobu vzal stěžovatel zpět proto, že po prostudování vyjádření žalovaného k žalobě uznal, že skutečně pochybil v datu narození. Městský soud tak měl řízení o žalobě zastavit a vrátit mu zaplacený soudní poplatek, ponížený o 1 000 Kč. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, vrátil mu soudní poplatek za kasační stížnost, která byla podána

jen v důsledku pochybení krajského soudu, a také aby mu přiznal náhradu nákladů advokáta za sepis kasační stížnosti.

[3] Dne 28. 8. 2019 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání městského soudu, jehož přílohou byl úřední záznam obsahující informaci, že dne 27. 8. 2019 bylo příslušnému soudci předáno zpětvzetí žaloby v předmětné věci doručené soudu dne 25. 6. 2019; do té doby byl daný přípis nesprávně založen ve spise 9 A 9/2019, neboť tuto spisovou značku zástupce žalobce uvedl v záhlaví přípisu. Další přílohou bylo zpětvzetí žaloby podané stěžovatelem.

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.); dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[5] V posuzovaném případě je nesporné, že žalobce před vydáním napadeného rozsudku městskému soudu doručil zpětvzetí žaloby. Do dispozice rozhodujícího senátu se však tento úkon žalobce nedostal včas, proto soud o žalobě rozhodl meritorně, přestože měl řízení zastavit.

[6] Je tedy nepochybné, že napadený rozsudek neobstojí, neboť žalobce vzal žalobu zpět, a soudu tak chyběla podmínka pro vydání meritorního rozhodnutí ve věci. Jedním z projevů zásady dispoziční, která ovládá řízení před správními soudy, je možnost navrhovatele disponovat řízením nebo jeho předmětem. Navrhovatel tedy může i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Pokud tak učiní, musí soud řízení zastavit.

[7] Vzhledem k tomu, že městský soud žalobu projednal, byť ji vzal žalobce zpět, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek pro zmatečnost zrušit a současně zastavit řízení o žalobě podle § 47 písm. a) ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť již v řízení před městským soudem byl dán důvod pro zastavení řízení.

[8] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. S ohledem na vyjádření žalobce, který uvedl, že žalobu vzal zpět, neboť po vyjádření žalovaného k žalobě uznal, že vskutku pochybil (nikoliv tedy z důvodu pozdějšího chování odpůrce), nejde o situaci, kdy by měl právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti požadoval také navrácení části uhrazeného soudního poplatku za žalobu a celého soudního poplatku za kasační stížnost.

[10] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecně platí, že pokud bylo řízení o žalobě zastaveno, vrací se podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zaplacený soudní poplatek za žalobu snížený o 1 000 Kč. Citované ustanovení však podmiňuje vrácení soudního poplatku zastavením řízení před prvním jednáním soudu, resp. ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o soudních poplatcích před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud nicméně ve věci rozhodl meritorně rozsudkem, čímž bylo vrácení příslušné části soudního poplatku za podání žaloby vyloučeno. Stejně tak Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé rozsudkem podle § 110 odst. 1 s. ř. s., není tedy dán důvod ani k vrácení soudního poplatku za kasační stížnost. Kasační soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení stěžovateli ve smyslu § 60 odst. 8 s. ř. s., neboť skutečnost, že řízení nebylo zastaveno již krajským soudem před vydáním napadeného rozsudku, zapříčinil sám stěžovatel tím, že podání obsahující zpětvzetí žaloby označil nesprávnou spisovou

pokračování

značkou, v důsledku čehož bylo toto jeho podání založeno v jiném spise krajského soudu. Náhradu nákladů řízení mu proto Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu